

"סוד החשמל"

לחבר מ"ן תורת הנגלה לתורת הנסתר

ד"ר מנחם סדרת הספרי"ט

גליון פרשת קורח ה' אלפים תשע"א "תעוררו את האהבה עד שתחפץ", [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

"פּרַח מְטָה אֶהְרֹן"

מְצִינּוּ בְּזֶהָר (כי תצא רפ:) **מְטָה הָאֱלֹהִים הוּא ו'.** וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהָר חֲדָשׁ (ויצא לד:) **"וַיִּקַּח לוֹ יַעֲקֹב מִקַּל לַבְּנֵה וְכוּ"** זֶה סוּד הַנְּאֻוֹ שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא תַּפְאֶרֶת, שְׂיַעֲקֹב אַחוּז בָּהּ וְהוּא כְּעֵין מִקַּל. רוֹאִים שֶׁמִּקְלוֹ שֶׁל יַעֲקֹב מְסַמֵּל אֶת מִדַּת הַתַּפְאֶרֶת וְהַיְסוּד שֶׁל יַעֲקֹב, הַרְמוּזָה בְּאוֹת ו' שֶׁל שֵׁם הַנְּוִ"ה, וְכֵן מוּבָא בְּהַמְשַׁךְ שֵׁם שֶׁמִּקְלוֹ שֶׁל יַעֲקֹב וּמְטָה הָאֱלֹהִים שֶׁל מֹשֶׁה, הֵם אוֹתוֹ מְטָה.

מְצִינּוּ בְּזֶהָר (תיקונים מג.) **בְּגֹאֲלָה הַאֲחֵרוֹנָה הַכֹּל בְּיָם הַתּוֹרָה, מְטָה שֶׁלוֹ שְׁקוֹרֵעַ בּוֹ הַיָּם, זֶה קְלָמוֹס,** רוֹאִים שֶׁלְמִשִּׁיחַ יְהִיֶּה מְטָה, וְזֶה יְהִיֶּה קְלָמוֹס, שְׂבוּ יִכְתֹּב דְּבָרֵי תּוֹרָה, וּבְזֶה יִקְרַע אֶת יָם הַתּוֹרָה וְתִבּוֹא הַגֹּאֲלָה. דְּמְטָה מַחֲזִיקִים בְּיָד וְהוּא מְסַמֵּל אֶת הַמְשַׁךְ הַשְּׁפָעַת הַיָּד, וְקוֹלְמוֹס מַחֲזִיקִים בְּיָד, וְהוּא מְסַמֵּל אֶת הַמְשַׁךְ הַשְּׁפָעַת הַיָּד. וְכֵן הַכְּתוּב (ישעי' ד, ב) **"בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיֶּה צְמַח" בְּגִימְטְרִיא קוֹלְמוֹס.** וְכֵן מוּבָא בְּסִפְרֵי הַלְקוּטִים לְהַאֲרִיז' ל (פ' בהעלותך ע' רמח), שֶׁקְלָמוֹס הוּא ו', וְהַדִּיּוּ הֵיא ו', **"דַּיּוֹ אוֹתִיּוֹת יוֹד."** הַיָּנּוּ שֶׁהַקְלָמוֹס הוּא אוֹת ו' שֶׁמִּשְׁפִּיעָה אֶת הַחֲכֵמָה שְׂבִי' לְמְטָה. וְרוֹאִים שֶׁהַקְלָמוֹס שֶׁמְסַמֵּל אֶת הַמְטָה הוּא בְּבַחֲנֵינָת אוֹת ו'. וְכֵן מְצִינּוּ שֶׁהַקְלָמוֹס נִקְרָא **עֵט,** כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהילים מה, ב) **"עֵט סוֹפֵר מְהִיר,"** וְעֵט בְּגִימְטְרִיא **יְסוּד.** וְכֵן סוֹפֵר הוּא בְּחִינַת יְסוּד, כְּמוּבָא בְּלְקוּטֵי הַש"ס לְהַאֲרִיז' ל (ליקוטים מעץ חיים). וְכֵן **עֵט** בְּגִימְטְרִיא **נְאֻוֹ** פְּעָמִים **ה"א** הַמְסַמֵּל אֶת הַשְּׁפָעַת הַיְסוּד לְמַלְכוּת.

כְּתוּב (במדבר יז, יז) **"דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְקַח מֵאִתְּם מְטָה מְטָה לְבַיִת אֵב מֵאֵת כָּל נְשִׂאֵהֶם לְבַיִת אֲבֹתָם שְׁנַיִם עֶשֶׂר מְטוֹת" וְגו'.** וְלְבַסוּף **"פּרַח מְטָה אֶהְרֹן" וְגו'.** נִרְאֶה דִּלְכַן ה' צִוָּה לְקַחַת מְטוֹת, וְלְבַסוּף **"פּרַח מְטָה אֶהְרֹן,"** כִּי ה' רָצָה לְתַת אוֹת שֶׁהוּא בָּחַר בְּאַהֲרֹן לְהִיּוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל שֶׁמִּבְּרַךְ אֶת יִשְׂרָאֵל וּמִשְׁפִּיעַ אֶת הַשְּׁפָעַת לְכָל יִשְׂרָאֵל. לְכֵן ה' צִוָּה שֶׁיִּבְיֵאוּ מְטוֹת, וְאִז **"פּרַח מְטָה אֶהְרֹן,"** לְסַמֵּל שֶׁהַמְטָה שֶׁל אֶהְרֹן הוּא זֶה שֶׁפּוֹרַח וּמִשְׁפִּיעַ אֶת הַשְּׁפָעַת לְכָל יִשְׂרָאֵל. דְּהַמְטָה שֶׁל אֶהְרֹן מַעֲבִיר אֶת הַשְּׁפָעַת לְשֶׁאֵר הַמְטוֹת שֶׁל הַנְּשִׂאִים, שֶׁיַּעֲבִירוּ כָּל אֶחָד לְשֶׂבֻטוֹ.

מְצִינּוּ בְּגַמְ' (יומא לח.) **בַּיִת אֲבֹטִינֹס הֵיּוּ בְּקִיאִין בְּמַעֲשֵׂה הַקְּטָרֶת, וְלֹא רָצוּ לְלַמֵּד, שֶׁלְחוּ חֲכָמִים וְהִבְיֵאוּ אֲמָנִין מֵאֲלֶקְסַנְדְּרִיא שֶׁל מִצְרַיִם, וְהֵיּוּ יוֹדְעִין לְפִטְסָם כְּמוֹתָם, וְלֹא הֵיּוּ יוֹדְעִין לְהַעֲלוֹת עֵשֶׂן כְּמוֹתָן, שֶׁל הַלְלוּ מִתְמַר וְעוֹלָה כְּמַקַּל, שֶׁל הַלְלוּ מִפְּצִיעַ לְכָאן וּלְכָאן.** רוֹאִים שֶׁעֵשֶׂן הַקְּטָרֶת הֵיּוּ

וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהָר (כי תצא רפ:) **מְטָה הָאֱלֹהִים הוּא ו'.** וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהָר חֲדָשׁ (ויצא לד:) **"וַיִּקַּח לוֹ יַעֲקֹב מִקַּל לַבְּנֵה וְכוּ"** זֶה סוּד הַנְּאֻוֹ שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא תַּפְאֶרֶת, שְׂיַעֲקֹב אַחוּז בָּהּ וְהוּא כְּעֵין מִקַּל. רוֹאִים שֶׁמִּקְלוֹ שֶׁל יַעֲקֹב מְסַמֵּל אֶת מִדַּת הַתַּפְאֶרֶת וְהַיְסוּד שֶׁל יַעֲקֹב, הַרְמוּזָה בְּאוֹת ו' שֶׁל שֵׁם הַנְּוִ"ה, וְכֵן מוּבָא בְּהַמְשַׁךְ שֵׁם שֶׁמִּקְלוֹ שֶׁל יַעֲקֹב וּמְטָה הָאֱלֹהִים שֶׁל מֹשֶׁה, הֵם אוֹתוֹ מְטָה.

מְצִינּוּ בְּזֶהָר (תיקונים מג.) **בְּגֹאֲלָה הַאֲחֵרוֹנָה הַכֹּל בְּיָם הַתּוֹרָה, מְטָה שֶׁלוֹ שְׁקוֹרֵעַ בּוֹ הַיָּם, זֶה קְלָמוֹס,** רוֹאִים שֶׁלְמִשִּׁיחַ יְהִיֶּה מְטָה, וְזֶה יְהִיֶּה קְלָמוֹס, שְׂבוּ יִכְתֹּב דְּבָרֵי תּוֹרָה, וּבְזֶה יִקְרַע אֶת יָם הַתּוֹרָה וְתִבּוֹא הַגֹּאֲלָה. דְּמְטָה מַחֲזִיקִים בְּיָד וְהוּא מְסַמֵּל אֶת הַמְשַׁךְ הַשְּׁפָעַת הַיָּד, וְקוֹלְמוֹס מַחֲזִיקִים בְּיָד, וְהוּא מְסַמֵּל אֶת הַמְשַׁךְ הַשְּׁפָעַת הַיָּד. וְכֵן הַכְּתוּב (ישעי' ד, ב) **"בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיֶּה צְמַח" בְּגִימְטְרִיא קוֹלְמוֹס.** וְכֵן מוּבָא בְּסִפְרֵי הַלְקוּטִים לְהַאֲרִיז' ל (פ' בהעלותך ע' רמח), שֶׁקְלָמוֹס הוּא ו', וְהַדִּיּוּ הֵיא ו', **"דַּיּוֹ אוֹתִיּוֹת יוֹד."** הַיָּנּוּ שֶׁהַקְלָמוֹס הוּא אוֹת ו' שֶׁמִּשְׁפִּיעָה אֶת הַחֲכֵמָה שְׂבִי' לְמְטָה. וְרוֹאִים שֶׁהַקְלָמוֹס שֶׁמְסַמֵּל אֶת הַמְטָה הוּא בְּבַחֲנֵינָת אוֹת ו'. וְכֵן מְצִינּוּ שֶׁהַקְלָמוֹס נִקְרָא **עֵט,** כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהילים מה, ב) **"עֵט סוֹפֵר מְהִיר,"** וְעֵט בְּגִימְטְרִיא **יְסוּד.** וְכֵן סוֹפֵר הוּא בְּחִינַת יְסוּד, כְּמוּבָא בְּלְקוּטֵי הַש"ס לְהַאֲרִיז' ל (ליקוטים מעץ חיים). וְכֵן **עֵט** בְּגִימְטְרִיא **נְאֻוֹ** פְּעָמִים **ה"א** הַמְסַמֵּל אֶת הַשְּׁפָעַת הַיְסוּד לְמַלְכוּת.

מוּבָא בְּסִפְרֵי הַלְקוּטִים לְהַאֲרִיז' ל (אמור ע' רכו) שֶׁהַיְסוּד בְּאָדָם הוּא בְּחִינַת רִגְלֵי שְׁלִישֵׁי שֶׁל הָאָדָם, וּמוּבָא בְּסִפְרֵי 'בֵּן יְהוֹדָע' לְבֵן אִישׁ חִי' (סנהדרין כד, ד"ה ואקח), שֶׁהַמְשַׁעֲנֵת שֶׁל הַזְקָן הֵיא בְּבַחֲנֵינָת רִגְלֵי שְׁלִישֵׁי שֶׁל הַזְקָן. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּכִינּוּן שֶׁהַשְּׁפָעַת הַיְסוּד נִחְלָשֶׁת בְּזַקְנִים, לְכֵן זֶה הַשְּׁתַלְשֵׁל שֶׁהֵם יִלְכוּ בְּתַמִּיכַת מִשְׁעָנָת, שֶׁתְּהִיֶּה עֲבוּרָם בְּבַחֲנֵינָת רִגְלֵי שְׁלִישֵׁי בְּמִקוּם הַיְסוּד שֶׁנִּחְלָשׁ. וְלְכֵן נִתְמַכִּים בְּמַקַּל, דְּהַמַּקַּל הוּא בְּחִינַת יְסוּד.

מתמר ועולה כמקל, וכדבארנו במאמר 'חשמל דם', שעמוד העשן בכלל, ושל הקטרות בפרט, הוא בבחינת יסוד, לכן הוא בבחינת **מקל**. וכן הפתוב הנאמר בעשית הקטרות (שמות ל, לד) **"ולבנה זכה בד בוד יהיה"** בגימטריא **מקל**. וכן מובא בספר 'נפלאות מתורתך' (ערך מקל) שהפתוב שמדבר על קטרות (שמות ל, לד) **"ויאמר הוי"ה אל משה קח לך ר"ת מק"ל**.

כתוב (תהילים כג, ד) **"שבטך ומשענתך הנה ינחמני"**. ומבאר רש"י **"שבטך ומשענתך יסורים שבאו עלי, ומשען שאני בטוח על חסדך שניהם ינחמוני**. נראה דלכן ממשיל דוד המלך את היסורים ל**שבט**, ואת החסדים ל**משענת**, דשני אלו הם מקלות; שבט הוא מקל המכה בבחינת גבורות, ומשענת היא מקל שתומך בבחינת חסדים. וכיון שהשפעת החסדים והגבורות, באים לדוד דרך היסוד שהוא בבחינת מקל, לכן נמשלו למקלות.

נראה דלכן המטה נהפך לנחש כמו שפתוב (שמות ד, ג) **"ויהי לנחש וינס משה מפניו"**. לרמז שיש ערלה על היסוד, כפי שהבאנו במאמר 'חשמל מילה' מהזהר (תיקונים סו). שמי שחס ושלום פוגם בבגרות הוא מחזיר את הנחש ואת הערלה הרוחנית, שישררה בבגרות מילה שלו.

מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (תהילים תלו) **"גער חית קנה"**, כי **ידוע שיש שני בחינות, סטרא דמסאבא הנקרא חמץ, וסטרא דקדושה הנקרא מצה, וכשיחתך רגל זו החי"ת, תשארה' וכשיחתך רגל זו הק' של קנ"ה, ישאר הג"ה, בסוד "ראשון לציון הנה הנם"**. וזהו גער ח"ת [חי"ת], וק' דקנ"ה, וחתכם ועשה אותם הה"ו, ויעשו מחמץ מצה, ומקנה הג"ה. וזה סוד נעיצת הקנה ביים, רוצה לומר רגל זאת הק' נתארכה, ונעצה ביים שהיא ה' תתאה, הנקרא ים, והורידה לחיצונים. וק' של זאת הקנה שנתארכה מהנה, הוא שהעלה שירטון. רוצה לומר, קו ארך מרגל הק'. ועליה נבנה כרך גדול של רומי וכו', ובזה השירטון יש אותיות שט"ן רנ"ה, למען שפות הרנה את הצמאה, ונבנתה צור מחרבנה של ירושלים.

נראה דמקל אותיות מל ק', מיון שהרגל הארכה של האות ק', מסמלת את הקו שיוכר מהקדושה להשפיע לחיצונים. והמקל, המסמל את היסוד דקדושה, מל, מלשון מילה, את האות ק' וחותך את יניקתו מהקדושה. וכן מובא בפרוש ה'מתוק מדבש' על הזהר (הקדמה ב:) שהאות ק' יונקת מהיסוד לכן היא נמצאת בסיום

המלה צדיק המסמל את היסוד, וכן מובא בספר 'הצופן' מהרב זמיר כהן שליט"א **שצדיק** הוא אותיות **צדי ק'** לרמז שהוא צד את היצר הרע הנרמז באות ק', לרמז שמשים היא יונקת. וכן ק' בהכפלה (הינו א+ב+ג וכו') בגימטריא **יסוד** במלוי האותיות **יו"ד סמ"ך ו"ו דל"ת**. וכן מצינו במדרש (אותיות דר"ע אות ק) שהאות ק' מסמלת **"קרני רשעים"**. וכן אות ק' בגימטריא שמו של הסטרא אחרת **ס"מ**, וכן אות ק' בגימטריא שאור המסמל את הס"מ. ובגימטריא רחש המסמל את הנחש כמובא ברע"ב (תרומות ח, ד), ובגימטריא זרש השיכת ליסוד דקלפה של המן ועמלק.

וכן מובא בספר 'נפלאות מתורתך' (ערך קוף) שהאות **קו"ף** מסמלת את הנחש שהוא בבחינת **קוף** אחר האדם, דבגן עדן הנחש היה הולך על שתי רגלים, ורצה לשא את חנה, ומבאר דלכן מתחפשים בפורים דזה ענינו של עמלק לנסות להתחפש ולהיות קוף אחרי האדם. וכן מבאר שם דאנשי דור הפלגה נעשו שונעשו קופים, כמובא בגמ' (סנהדרין קט). דהם נסו להיות קופים אחרי האלהים, כידוע.

מצינו ב'מדרש תנחומא' (בלק יז) **כל מקום שנאמר העם לשון גנאי הוא וכל מקום שנאמר ישראל לשון שבח הוא, ויהי העם כמתאננים, וינדבר העם באלהים, ויבכו העם** וכו'. נראה דלכן הלשון עם מרמזת על גנאי, דעם בגימטריא ק' ומרמז שבני ישראל היו במצב של התקשרות עם הק' המסמלת את חוטי הסטרא אחרת.

נראה דג' הפרשות קרח חקת בלק, יש בהן אותיות ק' בתחלה, אמצע וסוף, לרמז על החטאים שיש בג' פרשיות אלו. בפרשת קרח החטא של קרח הוא בתחלת הפרשה, לכן הק' בהתחלה, בפרשת חקת החטא של מי מריבה באמצע הפרשה, לכן הק' באמצע, ובפרשת בלק החטא של זמרי בן סלוא הוא בסוף הפרשה לכן הק' בסוף. והמשתף בג' חטאים אלו שנגעשו על ידי גדולי ישראל, והיתה בהם הורדת שפע לחיצונים שיוכר דרך האות ק'. דחטאים של גדולי ישראל פוגם דרך הק' במדה רבה יותר, כפי שמצינו בגמ' (שבת נו:) **אמר רב יהודה אמר שמואל בשעה שנשא שלמה את בת פרעה, ירד גבריאל ונעץ קנה ביים, ועלה בו שרטון, ועליו נבנה כרך גדול של רומי, ומובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (תהילים ע' תלו) וזה סוד נעיצת הקנה ביים, רוצה לומר רגל זאת הק' נתארכה, ונעצה ביים שהיא ה' תתאה הנקרא ים והורידה לחיצונים. וק' של זאת הקנה**

שנתארכה מהנה הוא שהעלה שירטון. רוצה לומר קו ארץ
מרגל הק'. ועליה נבנה כרך גדול של רומי, רוצה לומר
ברדתה לחיצונים לקחו כח וניקו שפע ממנה.

וכן מובא בספר 'דברים נחמדים' מבעל הבני 'ששכר' (אבות) פי
הארץ, פי הבאר, פי האתון, שלשתן מסדרין בג'
פרשיות פסדר, פי הארץ בפרשת קרח, פי הבאר בפרשת
חקת, ופי האתון בפרשת בלק. ומבאר לדברינו דג' אלו מרמזים
על החטאים של הפרשיות, פי הארץ על חטא קרח, פי הבאר על
חטא מי מריבה, ופי האתון על חטא זמרי בן סלוא, כפי שבארנו
במאמר 'חשמל מילה' שבלעם נתן עצה להחטיא את ישראל בזנות,
בגלל שהוא היה רוכב על החמור.

מצינו בגמ' (שבת קד.) שהפתח שיש מעל הרגל של האות ק'
מסמל את פתח התשובה לחוטאים, ומבאר לדברינו
דהרגל של האות ק' מסמלת את השפע שירד לחיצונים, ומי
שעושה תשובה וחוזר לקדשה הוא כפיכול עולה מעל הרגל של
האות ק' חזרה לקדשה, ולפי הסבר זה מישבת קשית הגמ' שם
מדוע דוקא הפתח שמעל הרגל ולא הפתח שעל יד הרגל, דיש צרך
לעלות מעל הרגל שירדת לחיצונים.

נראה דלכן בהזכרת השם אומרים יו"ד קי, וכן שם אלקים
אומרים עם ק', דבאמת האות ה' מתחלפת בק' כפי
שבארנו, ואין כאן חס ושלום כינוי שאינו נכון, וכינוי שאנו למטה
במקום הקלפה, אנו מזכירים כפי החלופה למטה.

מצינו בזהר חדש (בלק טז.) שבלעם היה בבחינת יסוד דקלפה
ובלק בחינת מלכות דקלפה, ויצאה רוח מסטרך דיוסף
ובטלה את הכשפים של בלעם, דיסוד דקדשה מבטל את היסוד
דקלפה. וכן בלעם היה פרוץ בזנות עם אתונו. וכן מצינו בגמ'
(סנהדרין קה.) **בלעם קוסם באמתו היה**, ורואים שבלעם היה
פועל דרך האמה, שהוא היה בחינת יסוד דקלפה. וכן **בלעם בן**
בעור ס"ת נמ"ר המסמל זנות כמובא בגמ' (קידושין ע.), וכן
הכתוב שנאמר על בלעם (במדבר כד, ג) **"הגבר שתם העין"** ס"ת
נמ"ר.

מובא בספר הלכותיים 'להאריז"ל' (פ' בלק ע' רסא) ונהנה היתה
פונתו של בלעם להמשיך הארת האבות העליונים,
וזה סוד במק"ל סופי תבות של שמות האבות, שהם יעקב,
אברהם, יצחק, ישראל. ומבאר לפי דברינו דמקלו של בלעם
מנסה לינק מהקדשה של ג' אבות, חסד גבורה תפארת, ולכן ס"ת

מק"ל הם ג' אבות, דממה נפשך, אם זה מקל דקדשה הרי הוא כלול
מג' אבות, ואם זה מקלו של בלעם הרי הוא יונק מג' אבות.

כתוב (במדבר כב, כח) **"ותאמר לבלעם מה עשיתי לך פי**
הפיתני זה שלש רגלים", נראה דהכתוב מרמז שבלעם
הכה במקל שכלול בו ג' רגלים שהם כנגד ג' אבות. וכן המלאך
דקדשה שנלחם בבלעם נלחם ג' פעמים כנגד ג' אבות כמובא ברש"י
(שם כו) **מה ראה לעמד בשלשה מקומות סימני אבות**
הראהו. ובפעם השלישית שבלעם הכה את האתון, אז מזכרת
בכתוב המלה **מקל**, **"ויך את האתון במקל"**. דכשם שמלאך ה'
עצר את בלעם ג' פעמים, כנגד ג' אבות, כך הכה בלעם ג' פעמים
כנגד וניקתו מג' אבות. לכן בפעם השלישית שבלעם השתמש בכל
כח היניקה שלו מג' אבות, מזכר המקל, שכולל את כל הג' אבות.
וכן **"זה שלש רגלים"** מרמזת על היסוד שנקרא **"זה"**, כמובא
בספר 'מלאך הברית' ל'בן איש חי' (פ' ראה).

כתוב (שם כד, י) **"ויאמר בלק אל בלעם לקב איבי קראתיך**
והנה ברכת בך זה שלש פעמים". נראה דיש כאן רמז
שבלעם בך את ישראל **"שלש פעמים"**, כנגד שלשה אבות. ובג'
פעמים אלו היתה זאת ברכה לישראל, שנעשתה על ידי בלק
ויבלעם ביחד, שהעלו **"פר ואיל במזבח וגו"**. ובלעם נבא רק על
ישראל. מה שאין כן בפעם הרביעית שבלעם נבא, היה זה לבד,
ללא עזרתו של בלק, ובלי פר ואיל במזבח, דבלק כבר אמר לו (שם
יא) **"ברח לך אל מקומך"**. ובפעם הזאת הוא נבא גם על אמות
העולם על אדום ועמלק וכו', דעקר ברכתו של בלעם היתה **"שלש**
פעמים", כנגד וניקתו משלשה אבות. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל
(בלק ע' רכד) **"שוב אל בלק וכה תדבר"**, **ר"ת אבות**. דבלעם
ובלק יחד פעלו בכח היניקה שלו מהג' אבות. וכן מצינו ברש"י (שם
כג, ד) שבלעם ערך שבעה מזבחות כנגד השבעה מזבחות שעשו
אברהם יצחק ויעקב. וכן תחלת הברכה של בלעם (שם כג, ט) **"כי**
מראש צרים אקאנו", מדבר על הג' אבות, כמובא ברש"י שם.

כתוב (שם כד, א) **"וירא בלעם פי טוב בעיני ה' לברך את**
ישראל ולא הלך בפעם בפעם לקראת נחשים וישת
אל המדבר פניו". וב'אור החיים' שם **"ולא הלך בפעם בפעם**
לקראת נחשים" פרוש החליט שאין תקנה מה' להספיק
להרע לישראל, משום שאין תועלת מהנחשים, לזה נתחכם
בעצה רעה והוא **"וישת אל המדבר פניו"** לראות מה
שהכעיסו במדבר אולי דרך שם יוכל לקלל. נראה להוסיף על

פי דברינו, דבלעם נסה לקללם דרך המקל, וכשראה פעמים שאין זה מצליח, אז **"וישת אל המדבר פניו"**, להתקשר עם חטא העגל שחטאו במדבר, דחטא העגל היה דרך היסוד דקלפה כדבארנו במאמר 'חשמל מילה', ועכשו הוא נסה לפעל דרך הכח הזה. וכן מצינו בזהר (תשא קצא.) שבניו של בלעם יונרו"ס ויומברו"ס היו ראשי הערב רב שעשו את העגל.

כתוב (במדבר כב, כג ואילך) **"ותרא האתון את מלאך ה' נצב בדרך וחרבו שלופה ביזו ותט האתון מן הדרך ותלך בשדה ויך בלעם את האתון"**, **"ותרא האתון את מלאך ה' וגו' ויסף להכתה, ותרא האתון את מלאך ה' ותרפץ תחת בלעם ויך את האתון במקל"**. נראה דהיתה פאן מלחמה בין מלאך ה', למקלו של בלעם. וכפי שהבאנו מהזהר חדש (בלק טז.) שהיסוד דקדשה בבחינת יוסף, נלחם בבלעם. לכן זה היה דרך מלאך ה', דמלאכים שיכים ליסוד. וכן מצינו בזהר (בלק רז:) **פיון שהתקין אתונו וזרזה בתקוניו כשפיו בצד הדין לקלל את ישראל, הקדים הקב"ה את מלאך הרחמים לנגדו, ובשם הרחמים כדי לסתור חכמה שלו**. רואים שהמלאך שגלחם בבלעם, היה מלאך של קדשה שגלחם בכשפיו של בלעם, ובכחות הסטרא אחרא שלו.

כתוב (במדבר כב, ה) **"וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור פתורה, אשר על הנהר ארץ בני עמו לקרא לו לאמר הנה עם יצא ממצרים הנה כסה את עין הארץ והוא ישב ממלי"**. נראה דיש פאן רמז בכתוב לתכניתו של בלק לקרא לבלעם, כדי להפעיל את היסוד דקלפה להלחם בעם ישראל. וזה שכתוב **"וישלח מלאכים"**, דמלאכים שיכים ליסוד, **"אל בלעם בן בעור פתורה"** מלשון פותר חלומות, דתפקיד זה שיך ליסוד של יוסף, כדבארנו במאמר 'חשמל שנה'. וכן בלעמת זה, היה בלעם בבחינת יסוד דקלפה, וממילא הוא היה בחינת **"פתורה"**, פותר חלומות, **"אשר על הנהר"**, מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (בלק ע' קפד) **שהנהר בכתוב זה מרמז על היסוד דקלפה**. וכן מובא שם שפתורה הוא תרגום של המלה שלחן, ומרמז על המלכות שהיא בבחינת שלחן, שיושבת על הנהר יסוד, ומקבלת השפע מהיסוד. ולאחר כל הרמזים האלו שרמז בלק לבלעם, הוא מבקש ממנו לבוא ולקלל את ישראל.

כתוב (שם כב, יט) **"ואדעה מה יסף ה' דבר עמי"**. נראה דיש פאן רמז שגבואת בלעם היתה דרך היסוד דקלפה, ושרשם

מהיסוד דקדשה של יוסף. וזה שאמר **"יסף ה' דבר עמי"**. וכן מובא בכתוב (שם כה) **"ויסף להכתה"** דהפאתו היתה בבחינת **"יסף"**, יסוד דקלפה. וכן אצל בלק מזכר (שם טו) **"ויסף עוד בלק שלח שרים וגו'"**, וכדבארנו שבלעם ובלק נלחמו דרך היסוד דקלפה שהוא בבחינת יסף, ובכל המקומות מזכר יסף חסר ו', דהמלאך של הסטרא אחרא הוא בלי ו'. לעמת זאת, אצל המלאך דקדשה שגלחם בבלעם כתוב (שם כו) **"ויוסף מלאך ה' עבור ויעמד במקום צר וגו'"**, ומזכר יוסף, עם ו'. דהמלאך דקדשה הוא בבחינת יוסף, עם ו'. וכן הכתוב (במדבר כד, י) **"לקב איבי קראתיך"** בגימטריא יוסף.

כתוב (דברים יח, י) **"לא ימצא בך מעביר בנו ובתו באש קסם קסמים מעונו ומנחש ומכשף"**, ומבאר רש"י אי זהו קוסם, האוחז את מקלו ואומר אם אלך אם לא אלך, וכן הוא אומר **"עמי בעצו ישאל ומקלו יגיד לו"**. בארנו במאמר 'חשמל חטא' על חרטמי מצרים שעשו את הכשוף דרך בחינת להט החרב המתהפכת מחשמל לנחש. נראה דפעלה זו נעשית על ידי המקל, דענגינים אלו פועלים דרך הסטרא אחרא, שהם בבחינת מקל, לכן הם נעשים על ידי המקל. וכן יגיד מרמז על יגיד היסוד, כמובא בזהר (ויחי רלד:) שלשון הגדה מרמזת על השפעת היסוד שנקרא גיד.

מצינו בזהר (בראשית כה.) שבלעם ובלק היו משרש בבל ועמלק, ומרמז בשמותם בלעם, בלק, אותיות **בבל עמלק**, נראה דכיון שבלעם הוא היסוד דקלפה, הוא שיך לעמלק המסמל את היסוד דקלפה, כדבארנו במאמר 'חשמל מילה', ובלק שמסמל את המלכות דקלפה שיך לבחינת בבל שמסמלת את העטרה שבניסוד דקלפה, כדבארנו במאמר 'חשמל דם', וכן נראה ד**עמלק** אותיות **מקל ע'**, דעמלק הוא המקל של הע' אמות שגלחם במקל של צד הקדשה. ולכן במלחמת עמלק כתוב (שמות טז, ט) **"מחר אנכי נצב על ראש הגבעה ומטה האלהים בידי"**. דבשביל להלחם עם עמלק שהוא מקל ע', צריך לקחת את המקל דקדשה, **"מטה האלהים בידי"**. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (בשלח ע' קמב) שהמלחמה בעמלק היתה דרך שם **שדי** המסמל את היסוד. וכן שם **שדי** בגימטריא שוט שהוא מקל. וכן **"מחר אנכי נצב"** ס"ת **רב"י** המסמל את היסוד דקדשה, כדבארנו במאמר 'חשמל עוף'. וכן **"אנכי"** בגימטריא יסוד ומסמל את היסוד דקדשה כדבארנו במאמר 'חשמל מילה'. וכן זך"ם המסמל את השפעת היסוד כמו

שכתוב (יחזקאל כג, כ) **"וְזָרְמַת סוּסִים"**, מרמז בפתוב (שם יז, יד) **"מַחֵה אֶמְחָה אֶת זֶכֶר עַמְלֵק"** בדלוג ב' אותיות, וכן **"מַחֵה"** עם הכולל בגימטריא מטה.

מְצִינּוּ במדרש (ילקוט בשלח רסד) **"וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל יְהוֹשֻׁעַ וְלָמָּה אָמַר לַיהוֹשֻׁעַ, מַפְגִּי שָׂבָא מִשְׁבֻּטוֹ שֶׁל יוֹסֵף. כְּתִיב 'וְהָיָה בֵּית יַעֲקֹב אִשׁ וּבֵית יוֹסֵף לְהִבָּה וּבֵית עֲשׂוֹ לְקֵשׁ', תֵּצֵא לְהִבָּה מִבֵּית יוֹסֵף וְתֹאכַל קֵשׁ שֶׁל בֵּית עֲשׂוֹ, זֶה יְהוֹשֻׁעַ שֶׁהָרַג עַמְלֵק. רואים שִׁיהוֹשֻׁעַ שָׂבָא מִשְׁבֻּט יוֹסֵף הַיְסוּד, לוֹ יֵשׁ אֶת הַכַּחַס לְהִלָּחֵם בְּעַמְלֵק. דְּהַיְסוּד דְּקִדְשָׁה נִלְחַם בַּיְסוּד דְּקִלְפָּה שֶׁל עֲשׂוֹ וְעַמְלֵק. וְכַדְבָּאֲרָנוּ בְּמֵאמֶר 'חֲשַׁמֵּל חֲמָה' שִׁיהוֹשֻׁעַ הָיָה גְלוּל יוֹסֵף וְהָיָה בְּבַחֲיַנַת יְסוּד. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהֱרַח חֲדָשׁ (בשלח לז): שֶׁהַחֲטָא שֶׁל מְכִירַת יוֹסֵף גָּרַם אֶת מִלְחַמַת עַמְלֵק. וְלָכֵן רַק יְהוֹשֻׁעַ שָׂבָא מִיּוֹסֵף יְכוּל לְנַצַּח אֶת עַמְלֵק. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְּהַפְגָּם שֶׁפָּגְמוּ בַּיְסוּד דְּקִדְשָׁה שֶׁל יוֹסֵף הַצַּדִּיק, נִתַּן אֶת הַכַּחַס לַיְסוּד דְּקִלְפָּה שֶׁל עַמְלֵק, לְבֹא לְהִלָּחֵם בְּיִשְׂרָאֵל. וְכֵן מִלְחָמָה בְּעַמְלֵק בְּגִימְטְרִיא **יוֹסֵף הַצַּדִּיק**.**

וְעוֹד מְצִינּוּ בְּזֶהֱרַח שֶׁם שְׁמִכִירַת יוֹסֵף הָיְתָה בְּבַחֲיַנַת חִלּוּל שַׁבָּת, דְּיוֹסֵף הוּא בְּחִינַת שַׁבָּת, וְאִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ שׁוֹמְרִים אֶת הַשַּׁבָּת הָיָה תְּקוּן לְמְכִירַת יוֹסֵף, וְעַמְלֵק לֹא הָיָה בָּא. וּבְגִלּוּל חִלּוּל שַׁבָּת נִתְעוֹרַר עֲלֵיהֶם הַקְּטְרוּג עַל מְכִירַת יוֹסֵף וְעַמְלֵק בָּא. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְּשַׁבָּת מִשְׁפִּיעָה אֶת שְׁפַע הַיְסוּד דְּקִדְשָׁה, וְנִלְחַמַת בַּיְסוּד דְּקִלְפָּה שֶׁל עַמְלֵק. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'וַיְכַלּוּ' לְהַרְבֵּ גְלוּרְסוֹן שְׁלִיט"א שְׁמִלְחַמַת עַמְלֵק בְּגִימְטְרִיא **יוֹם הַשַּׁבָּת** וּבְגִימְטְרִיא **בְּרִית עוֹלָם**. **וְכֵן** מוּבָא בְּרַבְנּוּ בְּחִי (שמות יז, יב) **מֹשֶׁה עַל רֹאשׁ הַגְּבָעָה פּוֹרֵשׁ כְּפָיו לְמַעַל הָיָה אֶהְרֵן מִיְמֵינוּ וְחֹזֵר מִשְׁמָאלוֹ, וְהוּא בְּאֲמִצְעוֹ, נוֹשֵׂא עֶשֶׂר אֲצַבְעוֹתָיו מְקַבֵּל כַּחַס הַתְּמִיכָה בְּשִׁנְיָהֶם דְּגַמַת הַקּוֹ הָאֲמִצְעִי הַמְקַבֵּל מֵהַשְּׂרָפִים הַעוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ.** רואים שְׁמִקְשָׁר אֶת יָדָיו שֶׁל מֹשֶׁה לְעַמּוּד הָאֲמִצְעַת הַשִּׁנָּה לְמַדַת הַתְּפָאֶרֶת וְלְשִׂרְפִים. וְכֵן מוּבָא בְּמִדְרַשׁ אַבּוֹת' שְׁיוֹם מִלְחַמַת עַמְלֵק הַתְּאָרֶךְ לְ"וֹ שְׁעוֹת שֶׁהֵם פְּעָמִים ח"י. וּבְאֲרָנוּ בְּמֵאמֶר 'חֲשַׁמֵּל לוֹלֵב' שֶׁהַכְּתוּב "שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ" מְרַמֵּז עַל שְׁנֵי הַשְּׂרָפִים שֶׁהֵם פְּעָמִים ח"י כְּמִנְיָן ל"ו.

מוּבָא בְּקִנְטְרֵס בְּעִנְיַי פּוֹרִים מִהַרְבַּ קְרָלִינְשְׁטֵיין (ע' עט) שְׁעַמְלֵק הוּא מְלִשׁוֹן מְלִיקָה, דְּעַמְלֵק רֹצֵחַ לְמֵלֶךְ אֶת הַצֹּנָאֵר שֶׁל

יִשְׂרָאֵל. וְכֵן עֲשׂוֹ נִסָּה לְנִשְׁךְ אֶת יַעֲקֹב בְּצֹנָאֵר. וּבְאֲרָנוּ בְּמֵאמֶר 'חֲשַׁמֵּל סֵלָם' שֶׁהַצֹּנָאֵר הוּא בְּחִינַת עַמּוּד הָאֲמִצְעַת, וְכֵן צֹנָאֵר אוֹתוֹת אוֹר צ, וּמְרַמֵּז עַל אוֹר הַצַּדִּיק יְסוּד, וְכֵן צֹנָאֵר בְּגִימְטְרִיא רַחֲמִים הַמְסַמֵּל אֶת עַמּוּד הָאֲמִצְעַת, וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִשְׁנָה (קִדּוּשֵׁין פב.) הַכָּשֶׁר שְׁבִטְבָּחִים שֶׁתְּפוֹ שֶׁל עַמְלֵק. וְרוֹאִים שְׁעַמְלֵק הוּא שׁוֹחֵט. וְכֵן עַמְלֵק בְּגִימְטְרִיא פָּצַע.

מְצִינּוּ בְּמִדְרַשׁ (תְּנַחּוּמָא תְּצֵא י') **"וַיִּזְנֵב בֶּן"**, הִכָּה אוֹתוֹ מִכַּת זָנֵב, כִּי הָא דֹא"ר חִינְנָא בַר שִׁיקְלָא מָה הָיוּ בֵּית עַמְלֵק עוֹשִׂין חוֹתְכִין מִילוֹתֵיהוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְזוֹרְקִין כְּלָפֵי מַעֲלָה, וְאוֹמְרִין בְּזֶה בַּחֲרַתְּ, הָיוּ לָךְ מַה שְׁבַחְתָּ נִרְאָה דְּלָכֵן עַמְלֵק נִלְחַם בַּיְסוּד, עַל יְדֵי שְׁזוֹרֵק מִילוֹתֵיהוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, דְּעַמְלֵק הוּא הַנְּחָשׁ שֶׁמִּתְלַבֵּשׁ עַל הַמִּילָה, וְלָכֵן הוּא נִלְחַם וּמִזְלוֹל בְּמַצּוֹת מִלָּה, דְּבַמְצָנָה זֹא אָנוּ מְנַצְּחִים אוֹתוֹ. וְכֵן מְצִינּוּ בְּרַש"י (דברים כה, יח) **"אֲשֶׁר קָרַךְ בְּדָרְךְ"**, לְשׁוֹן קָרִי וְטַמְאָה שֶׁהָיָה מְטַמְאֵן בְּמִשְׁכַּב זְכוּר. וְגַם כָּאן רואים שְׁעַמְלֵק נִלְחַם בְּקִדְשַׁת הַיְסוּד שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וּמִבְּאֵן לִידֵי קָרִי וּמִשְׁכַּב זְכוּר. וּכְפִי שְׁבַאֲרָנוּ בְּמֵאמֶר 'חֲשַׁמֵּל שׁוֹפֵר' שֶׁהוּא הוֹפֵךְ אֶת הַיְקָר לְקָרִי, וְזֶה שְׁמַמְשִׁיךְ רַש"י **"וַיִּזְנֵב בֶּן כָּל הַנְּחָשָׁלִים אַחֲרֵיךְ"**, חֲסֵרֵי כַח מַחֲמַת חֲטָאִם, שֶׁהָיָה הָעֵנָן פּוֹלְטוֹן. דְּאֵלוֹ שְׁפָגְמוּ בַּיְסוּד שֶׁלָּהֶם נְפָלוּ בְּיַד עַמְלֵק. וְכֵן הַכְּתוּב (שם טז) **"כִּי יָד עַל פֶּסֶה יֵה מִלְחָמָה לְהוֹי" בְּעַמְלֵק** בְּגִימְטְרִיא יְסוּד. וְכֵן מוּבָא בְּקִנְטְרֵס 'סִכַּת דּוֹד הַנוֹפְלֵת' מִהַרְה"ג ר' אוּרִי יוֹנְגְרִיזֵי שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב (משלי כד, טז) **"שִׁבַע יְפוֹל צַדִּיק וְקָם" ס"ת עַמְלֵק**. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְּנִפְלִית הַצַּדִּיק יְסוּד הִיא דְּרַךְ עַמְלֵק.

[בְּמֵאמֶר] הַמְסַגֵּר נִרְאָה דְּלָכֵן הַלְכוֹת צְנִיעוּת בְּטוֹר או"ח הֵם בְּסִימָן ר"מ, דְּר"מ בְּגִימְטְרִיא עַמְלֵק. וְעַל יְדֵי הַצְּנִיעוּת נִלְחַמִים בְּעַמְלֵק. שְׁעִנְיָנוּ לְפָגַם בְּצְנִיעוּת שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל. וְכֵן בְּטוֹר יו"ד סִימָן ר"מ הוּא הַלְכוֹת כְּבוֹד אָב וְאִם וּבְאֲרָנוּ בְּמֵאמֶר 'חֲשַׁמֵּל דָּם' שְׁעַל יְדֵי מַצּוֹת כְּבוֹד אָב וְאִם נִלְחַמִים בְּעֲשׂוֹ וּבְעַמְלֵק שֶׁהַצְּטִינּוּ בְּמַצָּנָה זֹא. עֵינֵן בְּסֵפֶר 'אֲמוּנַת עֵתִיךְ' תְּשׁוּ"ז ע' ז, שְׁמִבִּיא מִהַרְיֵעֵב"ץ שְׁסִימְנֵי הַטוֹר נִקְבְּעוּ בְּרוּחַ הַקִּדְשׁ וְלָכֵן הַלְכוֹת תְּקִיעוֹת הֵן בְּסִימָן תְּקַפ"ו, שְׁעוֹלָה כְּמִנְיָן שׁוֹפֵר. וְכֵן מוּבָא בְּהַקְדָּמָה לְסֵפֶר 'וַיִּלְקֹט יוֹסֵף' שֶׁהַלְכוֹת לְמוֹד תּוֹרָה בְּלִילָה נִקְבְּעוּ בְּסִימָן רַח"ל לְרַמֵּז שְׁלֵמוּד בְּלִילָה הוּא תְּקוּן לְשִׁכְנָה שְׁנִקְרָאת רַח"ל.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

[ניתן לקבל את כל המאמר בשליחת בקשה למייל הרשום לקמן].

מוֹבָא בְּסֵפֶר הַלְקוּטִים' לְהַאֲרִיז' ל (פ' אחרי ע' רכג) שְׁאֲדָם, ר"ת אָדָם, דָּוָד, מְשִׁיחַ. דָּג' אֵלוּ שְׂיָכִים לְאוֹתוֹ מְזַל וְלְאוֹתוֹ שְׂרָשׁ וְלִכְן הֵם מִתְקַנְיִם אֶת חֲטָא אָדָם הָרָאוּשׁוֹן. ולפי זה ביאר הרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א שדוד המלך נולד בשנת ב' אלפים תתנ"ד לבריאת העולם, ומלך בחברון בגיל שלושים כשמת שאול בתחילת שנת תתפ"ד, ומלכותו על כל ישראל התחילה בשנת ב' אלפים תתפ"ו. כמובא בגמרא (סנהדרין כ. ובתוס' שם) שב' שנים ומחצה התעכבה מלכות דוד על כל ישראל בגלל שאיש בושת מלך בירושלים. יוצא שהמספר הזה הוא מאדם הראשון עד שדוד מלך על כל ישראל. ואם נוסיף עוד פעם ב' אלפים תתפ"ו, נקבל שוב את דוד שהוא המשיח בשנת ה' אלפים תשע"ב. וכן ב' תתפ"ו בגימטריא דו"ד במילוי האותיות דל"ת ו"ו דל"ת עם האותיות. וכן תתפ"ו מרומז בכתוב המדבר על הכנת מנחה (ויקרא ב' ו) "פְּתוֹת אֹתָהּ פְּתִים וַיִּצְקֶתָ עָלֶיהָ שֶׁמֶן מִנְחָה הוּא". ויש כאן רמז שהמספר תתפ"ו קשור עם הכנת המנחה, שהיא הכנת המלכות והכנת הגאולה כדלעיל. ואחרי שיש "פְּתוֹת" אפשר ליצוק שמן המשחה ולהמליך את המלך, כהמשך הכתוב "וַיִּצְקֶתָ עָלֶיהָ שֶׁמֶן מִנְחָה הוּא".

וְעוֹד נִרְאֶה לְהוֹסִיף שְׁהַגְרָא שֶׁהֵבֵאנוּ עַל זְמַן מִנְחָה גְדוֹלָה, הוּא לְשִׁטְתוֹ שֶׁהִיא מִתְפַּלֵּל מִנְחָה גְדוֹלָה, וְכִידוּעַ שִׁטַּת הַגְרָא שֶׁמִּנְחָה גְדוֹלָה הִיא לְכַתְחִילָה וְלֹא רַק בְּדִיעָבָד, (עיין בביאור הגר"א על שר"ע א"ח רלג א). ובאמת נראה דלענין הגאולה העתידה זמן מנחה גדולה הוא לכתחילה לכל השיטות, דזמן הגאולה העתידה הוא בסוד **ערב פסח** [ערב הגאולה], **שחל בערב שבת** [באלף השישי], ומצינו במשנה (פסחים ה א) **חַל עֶרֶב פֶּסַח לְהִיּוֹת בְּעֶרֶב שַׁבָּת, וְשָׁחַט בְּשֶׁשׁ וּמְחָצָה**.

וכן מובא במהרש"א (ברכות ו: ד"ה שהרי) שאליהו הנביא ניצח את נביאי הבעל וירדה לו אש מהשמים, מיד בתחילת זמן מנחה גדולה. וזה מרמז על הגאולה העתידה שתהיה על ידי אליהו, שהנצחון שלו יהיה בתחילת זמן מנחה גדולה. וכן מנחה מסמלת את מלכות בית דוד כמובא בזהר חֲדָשׁ (חוקת סב) שֶׁהַמְּלָכוֹת נִקְרָאָת בְּשֵׁם מִנְחָה, הִיּוֹת שֶׁהִיא מַעֲלָה מִיַּיִן נֹקֵבִין שֶׁהֵם בְּבַחֲיַנַּת מִנְחָה. וכן קָרְבַּן עֲנִי בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ נִקְרָא בְּשֵׁם מִנְחָה, דְּקָרְבַּן עֲנִי מְרַמֵּז עַל הַמְּלָכוֹת שֶׁהִיא עֲנִיָּה וְדָלָה. וְלִכְן הַמִּנְחָה הִיְתָה מִצָּה דְּמִצּוֹת הֵן הָאֵכָל שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ לְחֵם עֲנִי, כְּמוֹבָא בְּזֵהַר (ויצא קנז). וכן כתוב על קָרְבַּן מִנְחָה (ויקרא ב, א) "וּנְפֹשׁ פִּי תִקְרִיב קָרְבַּן מִנְחָה". ונִפְשׁ מִסְמֶלֶת אֶת הַמְּלָכוֹת. וכן מצינו בגמרא (מנחות קד:) שיש חמשה סוגי מנחה, ומרמזים על המלכות שהיא בסוד אות ה'. והוסיף הרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א שמנחה נעשית מסולת ושמן, וסולת בגימטריא מלכות. ושמן מרמז על שמן המשחה, שבו מושחין את המלכים.

וכן שנת תשע"ב נרמזת בשמה של בת שבע, שמסמלת את מלכות בית דוד, כְּמוֹבָא בְּזֵהַר (ויחי רכג:) **אָף עַל פִּי שֶׁהוֹאֲרָה הַלְבָנָה [מְלָכוֹת דָּוִד] לֹא הוֹאֲרָה בְּשִׁלְמוֹת עַד שֶׁבָּא שְׁלֵמָה שֶׁהִיא רְאוּי כְּנַגְדָּה, שֶׁהִיא אָמוּ בַת שְׁבַע הִיְתָה**. וכן אמר הפייט על הגאולה העתידה **נָא הָקָם מְלָכוֹת דָּוִד וְשְׁלֵמָה. בְּעֶטְרָה שְׁעֵטְרָה לֹא אָמוּ [בת שבע]**.

וכן מובא במדרש סדר עולם רבה (פרק רביעי) שיונה שלח את העורב ב' תמוז, ושלח את היונה פעם ראשונה ב"ז תמוז, ושוב שלח את היונה בכ"ד תמוז, וביום כ"ד תמוז היונה חזרה לעת ערב, וכ"ד תמוז הוא התאריך המדויק של זמן מנחה גדולה כשמחלקים לשש וחצי שעות כדלעיל. [החשבון יוצא כ"ו תמוז, אבל כיון ששנת תשע"א היא מעוברת החשבון משתנה לכ"ד תמוז].

וכן "לְעֵת עֶרֶב" ס"ת ת"ב המרמז על תְּשַׁעָה בָּאָב, שָׁבוּ נֹלַד מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. והוסיף הרה"ג ר' גמליאל רבינוביץ שליט"א שת"ב מרמז על תְּשׁוּבָה שבזכותה נגאלים. דהתרגום של תְּשׁוּבָה הוּא תְּתוּבָה.

וכן משמע מה'עץ חיים' להאריז"ל (שער ג' סוף פ"ג). שבשנת תשע"ה יהיה בירור בעולם הזה הנקרא עץ הדעת, בין הטוב לרע, והטוב יפרד מהרע, ונביא את לשונו. גם בזה תבין ענין הגלות שהוא אלף יומין דחול, והענין כי הם ה' חסדים כל אחד כלול מק' הרי ת"ק כמנין כת"ף ימין, וה' גבורות כמנין כתף שמאל, הרי אלף, ובהיותן בעץ הדעת נקרא אלף יומין דחול, יען כי שם הוא טוב ורע שהם בר ותבן, והגלות הוא היות אלו האלף נתונים שם תוך הרע אשר שם ולהיות כי גילוי החסדים וגבורות תוך ז"א הוא מהחזה ולמטה אשר שם נה"י הנקרא ווי עמודים, לכן אלו הם דוגמת הקדושה "ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה וויים לעמודים", והבן זה. כי אין אחיזת עץ הדעת אלא במקום הגלוי וזה סוד "כל היום דוה" אלף שנין.

וכן הראו לי ספר 'תרבות המאיה והיהדות' מפרופסור הארליק והרב גלזרסון, שמביאים תרבויות של גוים מלפני יותר מ-2000 שנה שהתייחסו לשנת 2012 למנינם כסוף העולם, ובו הם סיימו את הלוח שלהם. והגיעו לזה על פי מדע האסטרונומיה, שעומד לחול שנוי גדול בשנת 2012 שלראשונה יקבל כדור הארץ אנרגיה באפן ישיר מקו ההנוב, שהוא הקו שנותן את האנרגיה לשמש וכוכבים וכו'. ולא כמו תמיד שכדור הארץ מקבל רק דרך השמש וכוכבים. ונראה דכל זה מרומז בכתוב (ישעי' כד כג) **"וְחִפְרָה הַלְבָנָה וּבוֹשָׁה הַחֲמָה פִּי מֶלֶךְ יְהוָה צְבָאוֹת בְּהָר צִיּוֹן וּבִירוּשָׁלַם וְנִגְדָּ זִקְנוֹ כְּבוֹד"**. וכפי שמבאר המלבי"ם שם **"וחפרה" אז לא יתנו עוד אלהות ופאר לחמה ולבנה, כי יכירו שה' הוא הסבה הראשונה והוא השופע הראשון והאחרון, הוא המשגיח בשמים ממעל ועל הארץ מתחת, יען "כי מלך ה' בהר ציון ובירושלם ונגד זקניו כבוד", כי עובדי האלילים היו מחזיקים את השמש לכח אלהי מאציל ומשפיע כי הוא השופע אור על הירח וכוכבי אור, וללבנה היו נותנים ג"כ כבוד בחשבם כי היא המקבלת השפע מן החמה ומשפעת על העולם התחתון, והיא המושלת על העולם התחתון, אבל אז תחפור הלבנה, כי ידעו שלא עליה יושפע הכבוד העליון מן היוצר כל. וכן **"וְחִפְרָה הַלְבָנָה וּבוֹשָׁה הַחֲמָה"** בגימטריא תשע"ב עם המילים.**

וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יוסף חיים זכאי שליט"א משיבת המקובלים 'נחלת יצחק' ששמע ג' פעמים מהרה"ג ר' יצחק כדורי זצ"ל שמשיה יבא בחודש אב תשע"ב. דברים מעין אלו שמעתי גם מיהודי ששמע מהרה"ג ר' יהודה מועלם זצ"ל ששמע מהרב כדורי זצ"ל.

וכן מובא בשם הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שהכתוב (ירמי' ל, ז) **"וְעַתָּה צָרָה הִיא לְיַעֲקֹב וּמִמָּנָה יִנְשָׁע"**, בגימטריא **תשע"א**, וְעַתָּה כ **תשע"ב**. וכן הכתוב (ירמי' ל, ז) **"וְעַתָּה צָרָה הִיא לְיַעֲקֹב וּמִמָּנָה יִנְשָׁע"**. בגימטריא **שְׁנַת ה' תשע"ב**. וכן **"היא ליעקב וממנה ינשע"** עם האותיות בגימטריא **תשע"ב**.

כתוב (דניאל יב ד) **"וְאֵתָה דְנִיָּאל סֵתִם הַדְּבָרִים וְחַתִּם הַסֵּפֶר עַד עֵת קֵץ יִשְׁטְטוּ רַבִּים וְתִרְבֶּה הַדְּעֵת"**. ורואים שבזמן הקץ **"יִשְׁטְטוּ רַבִּים וְתִרְבֶּה הַדְּעֵת"**. וכפי שמבאר ה'מצודת דוד' שם בבוא העת אז יופקחו עיני כל להבין רמזי זמן הגאולה. וכן **"סֵתִם הַדְּבָרִים"** עם האותיות והכולל בגימטריא **תשע"א**. וכן מצינו בזהר (וירא קיח.) אמר לון רבי שמעון, לית רעותא דקב"ה בדא דיתגלי כל כך לעלמא, וכד יהא קריב ליומי משיחא, אפילו רביי דעלמא זמינין לאשכחא טמירין דחכמתא, ולמנדע ביה קצין וחושבנין, ובההוא זמנא אתגליא לכלא.

מובא בקונטרס 'הפלאות' שנכתב בתקופה שלפני השואה שגילו לו מן השמים שקץ הגאולה נרמז בכתוב (שמות טו ט) **"אָמַר אֹיֵב אֲרֹדְף אֲשִׁיג אֲחַלֵּק שְׁלָל תְּמַלְאֲמוּ נַפְשֵׁי אַרְיֵק חֲרָבֵי תוֹרִישְׁמוּ יָדִי"**. וכותב שגילו לו שהחמשה אלפין של ראשי התיבות בתחילת הכתוב מרמזים על חמשה אלפי שנים, ויותר לא גילו לו. ומבואר לדברינו שאחרי החמשה אלפין יש ת"ש בר"ת, ונצרך את אותיות מלא של **"תמלאמו"** שבאים בגמר הראשי תיבות נקבל ה' אלפים **תשע"א**.

מצינו במדרש (ילקוט זכריה רמז תקפה) **"וְהָיָה לְעַת עָרֵב יְהִיָּה אֹר"**. א"ר אֶלְעָזָר אֵין מְשָׁלֵן שֶׁל אַרְבַּע מַלְכוּתוֹת אֶלָּא יוֹם אֶחָד מִיּוֹמוֹ שֶׁל הַקֶּב"ה, אָמַר לִיה ר' אֶלְעָזָר בֶּן עֲנַן כְּדָבָרְךָ שֶׁנֶּאֱמַר **"נִתְנַנְי שִׁמְמָה פֶּל הַיּוֹם דְּנָה"**, חוץ מִשְׁתֵּי יְדוֹת שְׁעָה, [שְׁנֵי שְׁלִישׁ שְׁעָה], תִּדְע לָךְ שֶׁהוּא בֶן ב' וּרְאָה כְּשֶׁהַחֲמָה נוֹטָה לְבֵא בְּמַעְרֵב שְׁתֵּי יְדוֹת שְׁעָה תֵּשׁ אֹרֹן וְאֵין נִגְה לּוֹ, בֶּן עַד שְׁלֹא יֵבֵא הָעָרֵב יִצְמַח אֹרֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁנֶּאֱמַר **"וְהָיָה לְעַת עָרֵב יְהִיָּה אֹר"**. וכתב לי הרב שוּרָץ שליט"א מְנַתְּנִיָּה שֶׁהָאֲבֵרֵבְנָאֵל ב' שְׁעוֹת מְשִׁיחוֹ מְבֹאָר יוֹמוֹ שֶׁל הַקֶּב"ה אֶלְפִים שְׁנָה, וְלֹא אֶלֶף שְׁנָה כְּמוֹ כָּל הַמְּפָרְשִׁים. וּלְפִי זֶה אִם נִחְשָׁב אֶלְפִים שְׁנָה מִחֲרָבֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁהָיָה בְּשְׁנַת ג' אֶלְפִים **תתכ"ח**, וְנִפְחִית **נ"ו** שְׁנָה שֶׁהֵן שְׁתֵּי יְדוֹת שְׁעָה כְּדָבָרֵי הַמִּדְרָשׁ, נִגִיעַ שׁוֹב לְשְׁנַת **תשע"ב**. ונראה להוסיף שמקורו של המדרש הוא בפרקי דרבי אליעזר (פרק כז) ששם מובא אותו נוסח, ורבי אליעזר לשיטתו בפרק ו' שם שכתב **פ"ד שנה שהיא שעה אחת של הקדוש ברוך הוא**. רואים שרבי אליעזר סבר שיומו של הקב"ה הוא אלפיים שנה, לכן שעה היא פ"ד שנה, ולכן זמן הגלות הוא יום אחד פחות שתי ידות שעה כדלעיל.

מצינו בגמרא (סנהדרין צח.) שְׁאֵלוּ תַלְמִידָיו אֵת רַבִּי יוֹסִי בֶּן קִיסְמָא, אֵימְתִי בֶּן דָּוִד בָּא, אָמַר, מִתִּירָא אָנִי, שְׁמָא תְּבַקְשׁוּ מִמֶּנִּי אוֹת. אָמְרוּ לוֹ, אֵין אָנוּ מְבַקְשִׁים מִמֶּנִּי אוֹת. אָמַר לָהֶן, לְכַשְׁפֵּל הַשַּׁעַר הַזֶּה, וְיִבְנֶה, וְיִפֹּל, וְאֵין

מִסְפִּיקִין לְבָנוֹתוֹ עַד שֶׁבֶן דָּוִד בָּא. אָמְרוּ לוֹ, רַבְּנוּ, תֵּן לָנוּ אוֹת, אָמַר לָהֶן, וְלֹא כֵן אָמַרְתֶּם לִי, שְׂאִין אַתֶּם מִבְּקָשִׁים מִמֶּנִּי אוֹת, אָמְרוּ לוֹ, וְאָף עַל פִּי כֵן, אָמַר לָהֶם, אִם כֵּן יִהְיֶכּוּ מִי מְעַרְת פְּמִס לְדָם, וְנִהְפְּכוּ לְדָם. וְכֵן יִפֹּל הַשַּׁעַר וַיִּבְנֶה, בְּגִימְטְרִיא תִשְׁעִ"א עִם הַמִּילִים. וְכֵן בֶּן קֶסְמָא, אָמַתִּי בֶן דָּוִד בָּא בְּגִימְטְרִיא תִשְׁעִ"ג.

מובא בספר 'בן יהוידע' מהבן איש חי (הוריות יב) מדברי רבנו האר"י ז"ל שהגיד למהר"ו תבין שפתיחתו של גיחון נוגעת במלכות בית דוד, ואתחלתא דגאולה יהיה בפתיחתו. ושמעתי שבתקופה האחרונה הרחיבו את מעין הגיחון בירושלים, ולא פירסמו את הדבר מפחד הערבים.

כתוב (בראשית מט, א) "ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האָסְפוּ וְאֶגִּידָה לָכֶם אֵת אֲשֶׁר יִקְרָא אֶתְכֶם בְּאַחֲרִית הַיָּמִים". ומצינו בזהר (ויחי רלד:) שיעקב הסתיר ברמז בפסוק הזה את זמן הגאולה. והמילים "יקרא אתכם" בגימטריא תשע"ב. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' מרדכי אלישר שליט"א שהפסוק הזה בגימטריא 3526 ואם נוסיף לזה את זמן פטירת יעקב כשאמר את הפסוק בשנת 2255 נקבל את שנת תשפ"א. שיש רמזים עליה בענין בנין בית המקדש. כמו הכתוב (דניאל ז יג) "וְיַעַד עֲתִיק יוֹמִיא מְטָה".

מצינו במדרש (ילקוט בראשית קנז) ביקש יעקב לגלות לבניו קץ הימין ונסתלקה ממנו שכינה, אמר שמא יש פסול במטתי כאברהם אבי אבא שיצא ממנו ישמעאל, וכיצחק אבא שיצא ממנו עשו, אמרו לו "שמע ישראל וגו'" כשם שאין בלבבך אלא אחד כך אין בלבנו אלא אחד, מיד פתח ואמר ברוך שם כבוד מלכותו וגו'. נראה דיעקב רמז להם על הגאולה גם במילים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שמרמזים על זמן הגאולה שתתגלה מלכות ה' לנצח, לעולם ועד. וכן מלכותו לעולם ועד בגימטריא תשע"ב עם האותיות.

וכן מצינו בזהר (משפטים קטו. עם פירוש מתוק מדבש) שהפסוקים "הקם תקים עמו", ו"עזוב תעזוב", מרמזים על הגאולה העתידה. "תעזוב" אותיות ע"ב ז"ו, ומרמז על שם ע"ב, שהוא בבחינת ז"ו. [ז"ו בגימטריא י"ג כמנין האות וא"ו במילוי שהיא השורש של כל הע"ב שמות]. ו"הקם תקים", יש בהם ב' אותיות ק' המרמזים על מאתיים שנה, וביחד עם הע"ב שנה יש 272 שנה באלף השישי שזה זמן הגאולה. עד כאן דברי הזהר. ואם נחבר את הזהר הזה לשאר המקומות שהחשבון מתחיל אחרי 500 שנה לאלף השישי כדלעיל, נקבל שוב את שנת תשע"ב. וכן שאר האותיות של "הקם תקים" מלבד האותיות ק' הם בגימטריא 500 עם האותיות.

וכן הכתוב (ישעי' סה כה) "זָאֵב וְטֹלָה יִרְעוּ כְּאַחַד וְאַרְיֵה כְּבָקָר יֹאכַל תֶּבֶן וְנָחַשׁ עֶפְרַח לְחֶמוֹ לֹא יִרְעוּ וְלֹא יִשְׁחִיתוּ בְּכֹל הַר קִדְשִׁי" בגימטריא תשע"א. וכן "וְשָׁב לְאַחֲזָתוֹ" בגימטריא תשע"א עם המילים והאותיות. וכן הכתוב המרמז על פנימיות התורה, ועל רשב"י (תהילים סח ט) "עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִית לְקַחַת מִתְּנוֹת בְּאָדָם" ר"ת בגימטריא תשע"ב.

וכן שמעתי ששנת תשע"א היא 200 שנה לפטירת רבי נחמן מברסלב, ויש מסורת ממנו על קץ כעבור מאה שנה מפטירתו, ורבי נתן הוסיף עוד מאה שנה בגלל המחלוקת שהיתה, ושנת תשע"א משלימה את המאתיים שנה של רבי נחמן ורבי נתן.

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד. ניתן לשלם בצ'קים עד 3 חודשים נא להשאיר הודעה בתא קולי 0573109982.
או בפקס 0737254480. או במייל fish@neto.net.il
המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני את מאמר צניעות האישיה עם הוספות חדשות [סוד חיי האישיות לאור הקבלה לנשואים בלבד], או את הגיליון החודשי, ישלחו בקשה לכתובת המייל.
אנו זקוקים בדחיפות לתרומות לצורך הפצת עלון קץ הגאולה המורחב בחוברת מהודרת בת 32 עמודים שתביא עידוד וחיזוק גדול בתפוצות ישראל.
לאחר הפצת העלון בקרוב ל-50 אלף עותקים בארץ ישראל קיבלנו הרבה תגובות מעודדות מרבים שהתחזקו והתעודדו, וכן צעירים שהתחזקו בשמירת עינים והברית וכו'.
עדין לא התחלנו להפיץ בארה"ב ואיראפא וכו'. ניתן להנציח וכו'.
הזמן קצר והמלאכה מרובה והכיס ריק.
נשמח להעביר את הקובץ בשלימותו למי שמעוניין להדפיס לבד ולהפיץ
לרבים השואלים מה לנו יהודים פשוטים לעסוק בדברים העומדים ברומו של עולם, נשאיר אותם לגדולי ישראל הראויים לכך. התשובה: גם כשעם ישראל עמד על שפת ים סוף ומשה אהרון והזקנים נביאי ה', גדולי כל הדורות, עמדו שם והתייעצו מה לעשות, זה אומר כך וזה אומר כך כמובא במדרש. היה אברך צעיר בסביבות גיל 20 שעוד לא היה נשיא וכו', שקפץ לים על דעת עצמו ועליו אמרו חז"ל "הים ראה וינוס", מה ראה? נחשון בן עמינדב שקפץ תחלה לתוך הים.

